

Kapitola 2.

2. júna 1701

Plymouth, Anglicko

Jack Ward, vnuk Neda Warda, cez deň väčšinou pracoval v Plymouthskom prístave, aby si zarobil na stravu a nocľah. Po večeroch čítaval. Knihy mu požičiaval syn obchodníka, u ktorého býval v prenajatom prístrešku vo dvore. Zaujímalo ho všetko, čo mu priniesol. Keď mu nejaké peniaze ostali, kupoval si papier a zaznamenával si všetko, čo v ten deň zažil. Denník si písal rád a s ešte väčším potešením kreslil. Kresliar bol zručný a talentovaný. Teraz mu ale na túto záľubu mnoho peňazí neostávalo. Prežíval práve ťažké obdobie. Jeho starý otec bol uväznený v londýnskom žalári a všetci, ktorí mu boli doposiaľ naklonení, sa naraz od neho začali odvracať. Aká zmena! V minulosti by sa boli kapitáni hoc i pobili, aby mu prílepsi. Predtým každý stál o to, aby vykladal ich náklad práve on, vnuk Neda Warda. Toho Neda Warda, ktorý sa plaví s Williamom Kiddom, najznámejším korzárom v Anglicku. S Kiddom, obľúbencom samého kráľa. S tým Kiddom, o ktorého kúskoch sa rozpráva v každom hostinci. Lenže to bolo kedysi.

Všetko sa zmenilo, keď kráľ na Kidda vydal zatykač pre pirátstvo, a potom ho i s jeho posádkou nechal zavrieť do londýnskeho žalára. V plymouthských krčmách sa o Kiddovi síce hovorilo aj naďalej, ale boli to už celkom iné historky. Vravelo sa, že skončí na šibenici a s ním i celá jeho posádka. Jackovi bolo ťažko, keď musel tie reči počúvať. Dedo bol jediný, koho na svete mal.

Jack sa vo svojej izbe zahrabal pod prikrývky a zaspal. To však netušil, že hoci je v poslednom čase jeho spánok nepokojný, horšie dni majú ešte len nastať. Nevedel, že neuplynie ani pár hodín, a bude stáť na začiatku svojho najväčšieho životného dobrodružstva.

Mnóbí ľudia dnes neodnímajú rozdiel medzi korzármi a pirátmi a myslia si, že obe skupiny námorných dobrodruhov pobáňala iba túžba po bobatsve a lúpení. Korzár mal však pôvodne celkom iné poslanie. Práve naopak mal pirátstvo potláčať a chrániť námornú plavbu a lode krajiny, s ktorej korzárskeho poverením vyplával na more. Piráti prepádali lode bez obľady na to, pod akou vlajkou sa plavili. Korzár mohol podľa práva prepadnúť len pirátsku, prípadne nepriateľskú loď. Kapitán Kidd mal ako anglický korzár poverenie od kráľa Williama III., ktoré mu umožňovalo na tieto lode beztrebne útočiť. Na obrázku vidíte, ako vyzerala jeho korzárska listina. Tu uvádzam časť jej voľne preloženého textu.

My, William Tretí, z božej milosti kráľ anglický, škótsky, francúzsky, írsky a ochranca viery. Nášmu vernému a milovanému kapitánovi Kiddovi oznamujeme toto. Vieme o tom, že kapitáni Thomas Tew, John Ireland, Thomas Wake, William Mace a iní naši poddaní sa spojili s rozličnými nečestnými osobami zlého zmysľania a dopúšťajú sa pri breboch Ameriky protizákonných činov. Obrozujú tak plavbu a obchod. Aby sme tomuto ich konaniu zabránili a pirátov, flibustierov a námorných lupičov odovzdali spravodlivosti, dávame plnú moc kapitánovi Kiddovi, aby uvedených pirátov zajal a priviedol pred súd, a spolu s nimi všetok tovar a peniaze, ktoré na palubách ich lodí nájde. Prikazujeme všetkým našim poddaným, aby mu pri tom boli nápomocní. Jemu zas ukladáme, aby ani na základe tejto listiny neobťažoval našich spojencov a priateľov.

Kapitola 3.

20. apríla 1699

pri pobreží Hispanioly

Med Ward vstupoval do kajuty svojho kapitána. Bolo to viac ako rok potom, čo prepadli loď Východoindickej spoločnosti a jej posádku vysadili na pevninu. Kidd sa zbavil svojej lode a v plavbe smerom k Novému Yorku pokračoval na Kedašskom kupcovi.

„Kapitán, dali ste ma zavolať,“ prehovoril Ned a postavil sa pred Kidda.

„Posaď sa, Ned,“ odpovedal Kidd. Sedel za svojím stolom a pofajčieval z fajky. „Ďakujem, že si prišiel.“

„Keď volá kapitán, je mojou povinnosťou prísť.“

„Mám pocit, že na lodi si už takmer jediný, kto ctí túto zásadu,“ povzdychol si Kidd. „Si súčasne aj jediný, komu plne dôverujem. Odvtedy, ako som prišiel o svojich spoľahlivých mužov, mám pocit, že je to len otázka času, kým dôjde k vzbuře.“

„Kapitán, nebude to také zlé...“ Ned sa ho usiloval upokojiť.

„Dobre viem, aká nálada panuje na lodi. Od tej nešťastnej príhody s Mooreom je to čoraz horšie,“ narážal Kidd na udalosť, ktorá predchádzala prepadnutiu Kedašského kupca. Vtedy došlo k hádke medzi Kiddom a vrchným delostrelcom, buričom, ktorý Kidda neustále provokoval a opakovane ho nútil prepadnúť najbližšiu loď, ktorá im pripláva do cesty. V návale zlosti chytil Kidd vedro, hodil ho po Mooreovi, pričom ho trafil nešťastne priamo do hlavy. Toho istého dňa Moore zomrel.

„Moore bol darebák a keby sa to nebolo stalo, určite by proti vám vzbúril celú posádku. Budem prvý, kto vám dosvedčí, že to bola nešťastná náhoda.“ povedal Ned

„Vieš, že je na mňa vydaný zatykač?“

„Áno...už som o tom niečo počul,“ pripustil neochotne Ned.

„To je dôvod, prečo som sa zbavil svojej lode,“ ukázal na model, ktorý stál na jeho stole. „Na nej som prebrázdil pol sveta... bola dobrá a rýchla. Neexistovalo nič, čo by mi na svete bolo milšie než moja loď... Budeš si to pamätať?“ poďíval sa Kidd významne na Neda.

Ned síce nechápal, prečo by si práve toto mal zapamätať, ale prikývol. Kidd sa na chvíľu odmlčal a vzápätí pokračoval.

„Každý už moju loď poznal, každý vedel, že sa na nej plaví kapitán Kidd. Myslel som, že keď sa jej zbavím, podarí sa mi odvrátiť svoje zatknutie. Teraz však už viem, že je rovnako nevyhnutné ako moja smrť. Z Anglicka vyplávali lode, ktoré ma majú dopraviť ku kráľovi. Už nie som ten hrdinný korzár, už nie som vyslanec kráľovej vôle. Teraz som pre kráľa vyvrheľom. Stal som sa príliš nepohodlným a moja šibenica už stojí kdesi na brehu Temže.“

„Kapitán...,“ skočil mu Ned do reči, Kidd sa však nenechal prerušiť.

„Mám jedinou možnosť, ako zachrániť seba a tých pár mužov z posádky, na ktorých mi ešte záleží,“ preriekol pomaly. „Vydám sa im dobrovoľne!“

„Kapitán..., to predsa...“ súkal zo seba Ned.

„Nie, Ned. To je jediná šanca. Dobre som si všetko premyslel a moje rozhodnutie je nezvratné,“ povedal Kidd pevne. „Ale teraz by som ti rád oznámil to najdôležitejšie, prečo som ťa sem pozval.“

Kidd mohutne potiahol zo svojej fajky.

„Za celý čas, čo sa plavím pod korzárskou vlajkou, som nazhromaždil obrovské množstvo zlata a striebra. Tento poklad je spoľahlivo ukrytý a nik nepovoláný sa k nemu nedostane. Nájde ho len ten, kto bude mať toto...“

Pri tých slovách sňal z krku privesok a podal ho Nedovi. Ned si ho na ňom už niekoľkokrát všimol. Bola to zdobená ružica, podobná tej, ktorú poznal z námorných máp. Uprostred mala niekoľko otvorov a po jej obvode boli vytepané písmená.

Čo všetko obsahoval Kiddov majetok:

200 prútov zlata a striebra

dreva diamantov, rubínov a ametystov

1 000 uncí (asi 28 kg) zlatého prachu

2 300 uncí (asi 65 kg) striebra

strieborné taniere a príbory

orientálne látky

„Je tvoja,“ dodal Kidd.

„Ďakujem, kapitán, ale...“ pokúšal sa Ned odmietnuť, ale Kidd ho opäť zarazil.

„Pokúsím sa za poklad vykúpiť svoj život. Azda zlato mojich sudcov obmäkčí. Tebe dávam ružicu, pretože ti dôverujem ako sebe samému. Keď mi môj plán vyjde, ružicu mi vrátiš. Ak by som sa ale prerátal, skončím na šibenici. Myslím, že moju posádku prepustia, o vás im nejde. V tom prípade potom pôjdeš a poklad vyzdvihneš.“

„Ja, kapitán?“ zalapal Ned po dychu.

„Áno, ty!“ riekol pokojne, ale dôrazne Kidd. „Chcem, aby si vyzdvihol môj poklad. Polovicu odovzdáš mojej žene a deťom v Novom Yorku a polovicu si necháš. Aj tak toho bude dost' na to, aby si do smrti žil lepšie ako kráľ.“

Ned Ward sedel s ružicou v ruke a pochybovačne sa díval chvíľu na ňu, chvíľu na Kidda. „Kapitán, veľmi ma teší vaša dôvera, ale toto od vás nemôžem prevziať... Navyše si myslím, že vaše čierne myšlienky sú predčasné,“ šepkal zúfalým hlasom.

„Nie sú, a ty to vieš rovnako dobre ako ja,“ nenechal sa prehovoriť Kidd a pokračoval: „Nepoviem ti presne, na ktorom mieste poklad leží. Bolo by to pre teba príliš nebezpečné, pretože sa dozaista nájde priveľa takých, ktorí budú mať na moje zlato chuť, a tí vedia, ako rozviazať jazyk. Cesta k pokladu však nie je jednoduchá. Na jeho nájdenie budeš potrebovať ružicu, mapu a zároveň veľa dôvtipu. Ružicu držiš v ruke, ona je hlavným kľúčom, ktorý otvára cestu k nájdeniu miesta, na ktorom je poklad ukrytý. Mapu dostaneš v pravej chvíli a dôvtipu máš dost', to si mi mnohokrát dokázal. Ak poklad dokážeš nájsť, polovica je tvoja. Verím, že...“ Kiddove slová prerušilo tiché klopanie na dvere.

William Kidd a jeho posádka, čiže aj Ned Ward, boli zatknutí v júli 1699 a uväznení v bostonskom väzení pre podozrenie z pirátstva. V nasledujúcom roku previezla loď väzňov do Anglicka, kde čakali na súd v londýnskom žalári. Prepadnutie Kedašského kupca, obchodnej lode Východoindickej spoločnosti, a podozrenie z vraždy vrchného delostrelca Williama MCoorea boli blávnymi bodmi Kiddovej obžaloby. Kedašského kupca Kidd prepadol 30. januára 1698, čiže mesiac potom, čo sa v Ríjswijkku neďaleko Haagu uzavrel Európsky mier, ktorý mal znamenať koniec korzárov vo svetových moriach. Loď viezla náklad Východoindickej spoločnosti, ktorá patrila Francúzom. To znamenalo, že Kidd zaútočil na Francúzov už po uzavretí mieru, čo by sa dalo označiť za pirátstvo. Podľa Kiddovej korzárskej listiny mal však právo napádať nepriateľské lode ešte šesť mesiacov po podpísaní mierovej zmluvy. Znamená to, že jeho údajné pirátstvo bolo pravdepodobne vymyslené, rovnako ako obvinenie z vraždy MCoorea, ktorého smrť bola z vtadájsieho pohľadu skôr nešťastnou náhodou.

Kapitola 4.

2. júna 1701

opäť Plymouth, Anglicko

nepokojného spánku vytrhlo Jacka tiché zaklopanie na dvere. Tej noci sa prebudil už druhý raz. Posadil sa na posteli a zapálil sviečku. Jej svetlo sa začalo pozvoľna vkrádať do kútov izby. Jack žmurkal do šera a usiloval sa rozhliadnuť sa po miestnosti. Z dvora počul vzdáľujúce sa kroky. Uchopil sviečku do ruky a zodvihol ju nad hlavu. Keď sa jej svetlo dotklo prahu dverí, uvidel list ležiaci na podlahe.

List bol veľmi naliehavý. Bol to prvý list od starého otca po veľmi dlhom čase. Odvtedy, čo bol dedo uväznený, Jack od neho nemal správy. Naposledy, takmer pred dvoma rokmi, ho vyhľadal poslíček a odovzdal mu balíček s listom. V ňom ho dedko žiadal, aby starostlivo ukryl vec, ktorú mu posielal. V balíčku bolo čosi, čo vyzeralo ako ružica. Jack z toho nebol príliš múdry, ale urobil, čo od neho dedko chcel. Povedal si, že najbezpečnejšie bude, keď tú čudnú vec bude nosiť stále pri sebe. U námorníkov v prístave vídaval všemožné náhrdelníky, ktoré nosili na krku. Aj on si teda zavesil ružicu na kožený remienok a nosil ju vo dne v noci pri sebe. Vždy, keď sa ukladal na spánok, premýšľal, na čo asi ružica slúži a prečo mu ju starý otec poslal. Teraz ho dedko v liste výslovne žiadal, aby ju vzal so sebou.

Jack sa vydal do nočného mesta. Premýšľal o tom, že uvidí dedka a že sa konečne dozvie niečo o tajomnej ružici.

Kapitola 5.

Jack vstúpil a rozhladol sa. Bola to prístavná krčma, akých bolo v Plymouthe niekoľko. Vysedávala v nich vždy tá istá banda lotrov a darebákov. Jack dobre vedel, že chlapec ako on takto uprostred noci neujde ich pozornosti. Tušil, že bude pre nich vítanou a ľahkou korisťou. Stál uprostred hostinca a usiloval sa čo najrýchlejšie nájsť známú dedovu tvár. Od najbližšieho stola vstal muž a pomaly sa k nemu blížil.

„Čo taký holobriadok hľadá v noci v krčme?“ opýtal sa chlapík. „Určite máš vo vreckách niečo, čo by sa mi mohlo hodiť!“

Jack videl, že je zle a začal ustupovať. *Ešte jeden krok vzad, otočím sa a vybehnem z krčmy*, plánoval. Vtom však ucítil, ako ho niekto zozadu pevne chytil za ramená - to narazil na druhého muža stojaceho za ním. *Tak, a teraz je koniec*, pomyslel si.

Muž za ním prehovoril: „Ten ‘holobriadok‘ ide za mnou. Chceš azda od neho niečo?“

Jackovi sa uľavilo, pretože spoznal známy hlas.

„Dedo!“ vydýchol, obrátil sa a objal starého otca, ktorého tak dlho nevidel. Chlapík, ktorý ho chcel okradnúť, sa radšej stratil.

„Som veľmi rád, že vás opäť vidím, mladý muž,“ preriekol Ned Ward, „Pri všetkých rajách, už som si myslel, že sa mi to nepodari.“

Posadili sa k jednému zo stolov.

„Dedko..., ani netušíš, ako som sa na túto chvíľu tešil. Rozprávali sa tu o tebe a o Kiddovi strašné veci,“ povzdychol si Jack.

„Ja viem. Ono to skutočne so mnou v istej chvíli veľmi dobre nevyzeralo,“ odpovedal Ned, „ale teraz je to už za nami.“

„Čo ale znamenal ten list pod dverami... Prečo si neprišiel rovno za mnou?“ chcel Jack rýchlo ukojiť svoju zvedavosť.

„Pomaly, pomaly... Za posledných pár týždňov sa toho stalo mnoho,“ usmieval sa Ned a objednal si džbán vína. „Aby si všetko pochopil, musím sa vrátiť o niekoľko mesiacov späť...“

Ned vyrozprával v skratke všetko, čo zažil za posledný rok. Podrobnejšie potom Jackovi popísal svoj rozhovor s Kiddom v kajute o poklade, to, ako dostal ružicu, a s čím všetkým sa mu Kidd zdôveril. Celý čas viac-menej šepkal a neustále sa obzeral. Keď skončil, Jack s otvorenými ústami z neho nespúšťal pohľad.

„Poklad...“ preglgol nasucho Jack. Bolo toho naň za posledných pár hodín priveľa. „A čo sa stalo s Kiddom?“ spýtal sa.

„Minulý týždeň ho obesili,“ povedal Ned a sklonil hlavu. „Jediná vec, ktorá Kiddovi mohla zachrániť život, jeho korzárska listina, ktorá mohla dokázať, že Kidd nebol pirát, sa z ničoho nič stratila. Určite v tom mali ruky tí darebáci. Kidd zostal pred súdom úplne sám. Z tých, čo vypovedali, ho ani jeden nepodržal. A nás, ktorí by sme svedčili v jeho prospech, sa nikto na nič nepýtal. Jeho mŕtvolu potom nechali visieť na brehu Temže. Vraj ako výstrahu. Bol to ten najlepší chlap, akého som kedy poznal. Kidd bol všetko, čo si len dokážeš predstaviť. Jediný, kto nebol vrah a sprostý, zákerý pirát. A napriek tomu ho práve za to obesili... Darebáci.“ Starý muž sa odmlčal.

Jack nevedel, ako by mu mal pomôcť.

„Dedko...,“ položil mu ruku na rameno.

„Neboj sa, už som prežil horšie veci,“ povedal Ned. „My sa teraz vyberieme splniť Kiddovo želanie. Vyzdvihneme poklad. Tak najlepšie uctíme jeho pamiatku.“

„Áno, to je ono!“ zaradoval sa Jack. „Ale čo tá mapa? V kajute ti vravel, že okrem ružice potrebuješ ešte mapu.“

„Deň pred jeho popravou ma priviedli ku Kiddovi do cely,“ začal znovu rozprávať Ned. „Bolo to vraj jeho posledné pranie. Kidd sedel na svojom slamníku a vyzeral úplne inak, než som ho poznal. Keď som prišiel, vstal a podal mi ruku. Strážne stáli

po celý čas v cele a sledovali každé naše slovo. Kidd povedal, že sa chce so mnou rozlúčiť, ako mi to sľúbil kedysi u neho v kajute. Díval sa mi priamo do očí a ja som pochopil, že to nie je len návšteva na rozlúčku. Potom povedal strážam, že mi chce odovzdať svoju truhlicu. Vraj na pamiatku svojmu najlepšiemu mužovi. Stráže truhlicu prezreli a keď zistili, že je úplne prázdna, dovolili to. Potom ma Kidd objal. Pritom mi potíšku zašepkal do ucha: *‘Aj prázdna truhlica môže mať svoje tajomstvo. Až mŕtvy Orol prehovorí štvrtý raz, bude z teba bohatý muž.’* Potom ma odviedli. To bolo naposledy, čo som svojho kapitána videl. Po jeho poprave nás prepustili.“

„Truhlica bola naozaj prázdna?“ nevydržal to Jack.

„Áno,“ odpovedal Ned, „ale len tak pre nič za nič by mi ju nedával. Chcel som ju preskúmať, ale nemal som zatiaľ príležitosť. Od chvíle, ako ma pustili, sú mi v päťkách tí darebáci z našej poslednej posádky. Croft a jeho nohsledi, ktorí spôsobovali Kiddovi na poslednej plavbe najviac problémov. Ako keby niečo tušili. Aj preto som nešiel rovno za tebou, ale poslal som list po poslíčkovi. Sledovali ma až do Plymouthu a ešte stále snoria po meste. Bol som rád, že som im zmizol z očí v tejto krčme. Tak, teraz už vieš úplne všetko. Nastal čas pozrieť sa truhlici na zubok. Je prichystaná v mojej izbe.“

Ned zaplatil a vydali sa po schodoch do izby.

Kidd bol popravený 23. mája 1701. Podľa docbovaných materiálov sa prvý pokus nepodaril a lano sa pretrhlo. Bolo pripravené nové lano a kapitán Kidd bol obesený až na druhý pokus. Jeho telo potom pripútali reťazou k šibenici a pre výstrahu vystavili na brehu Temže. Dôležité je, že podľa materiálov, na ktoré som pri svojom skúmaní narazil, William Kidd skutočne pred svojou smrťou odovzdal truhlicu svojmu bocmanovi Nedovi Wardovi. Ned Ward i celý zvyšok posádky boli po Kiddovej poprave prepustení.